

gaaelse, da tror jeg, at man meget godt kan lade Konfirmationsystemet fare. Jeg vil dog tilføje, at der jo saa maatte være andre Forskrifter, hvorved man dels fik Betryggelse for, at Forholdet til enhver Tid kunde bevises — jeg tænker herved paa en saadan Bestemmelse, som f. Ex. den, at Ektepagten skulde indgaaes for Notarius eller noget Saadant —, og dels maatte man vel ogsaa have en Bestemmelse om en vis Publicitet, en vis Offentliggjørelse af Ektepagten for Kreditiemands Styld. Disse Bestemmelser have vi nemlig for Dieblirket slet ikke. Deu Maade, hvorpaa der nu drages Omsorg for Kreditiemand, er kun den, at der i Konfirmationen tages Forbehold om, at Ektepagten skal thinglæses. Ophæve vi altsaa Konfirmationsystemet, bliver der ikke i Lovgivningens øvrigt nogen Bestemmelse tilbage, som nøder hertil. Dette hører altsaa ogsaa til en af de Regler, som maatte indføres i en Lov, som skulde ophæve Konfirmationen. Naar jeg siger, at man gjerne kunde give Slip paa den Regel, at Ektepagter skulde konfirmeres, saa støtter jeg det paa den Betragtning, at disse Konfirmationer aldrig negtes, og at der heller ikke ved deres Meddelelse bliver anstillet nogen Undersøgelse, om det er til Parternes virkelige Bedste; og naar det er Tilfældet, naar selve Konfirmationen altsaa er sunken ned til en mere formel Expedition, er der ikke nogen særlig reel Grund til at holde derpaa, og den Nytte, den i en eller anden Retning kunde gjøre, maatte kunne opnaas ad andre Veie. Hvad dernæst Endringsforslagenes § 2 angaar, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger derved, og vil da først sige, at den sidste Sætning i denne Paragraf, nemlig: „ . . . eller ved Gaver, som vedkommende Giver betror til hendes egen Raadighed“, tror jeg er ganske uformøden, idet jeg nemlig gaar ud fra, at det er en Sætning, som ikke kan bestrides eller i alt Fald ikke bestrides i den gjældende Ret, at naar Kreditiemand giver Hustruens Noget paa den Betingelse, at det skal være udenfor Fællesskabet, og at hun selv skal have Raadighed derover, saa er det gyldigt endog uden Konfirmation, eller uden at der er foregaaet videre i den Retning. Altsaa, forsaavidt antager jeg, at Bestemmelsen er oversflødig og kunde fjæres ud, uden at gjøre hverken fra eller til med Hensyn til Forandringen af den virkelige Tilstand. Der bliver da det andet Stykke tilbage: „Det Samme gjælder om saadanne Midler, som en gift Kvinde tilføjer Fællesboet ved sin egen Flid og Vindstibeligthed“; derom foreslaas nemlig, at Hustruens skal kunne raade derover uden Mandens eller anden Børgers Samtykke. Dette Endringsforslag tror jeg staar i Modstrid med Tanken i det oprindelige Lovforslag deri, at Endringsforslaget ikke vil gaa ind paa at lade det, som erhverves for Hustruens Særerhverv eller overhovedet Hustruens Særerhverv være fritaget for Gjældsforpølgning for

Mandens Gjæld. Det er en Forskjel og en Hovedforskjel, som er tilstede paa dette Punkt mellem Endringsforslagstillerne og Folkethingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer), som har stillet det oprindelige Lovforslag. Jeg overser ikke, at den hele Bestemmelse har sine Vanskeligheder, og jeg skal senere komme til at omtale dette med et Par Ord; men jeg vil dog foreløbig bemærke, at jeg tror ikke, det kan tilskrives nogen Misforstaaelse eller nogen Mangel paa Gjennemtænkning af Sagen, at man i Sverrig og Norge har stillet det saaledes op, og endnu mindre tror jeg, at Grunden dertil ligger i en tankeløs Overføring af den engelske Rets Regler; men Grunden er vist ganske simpelt den, at man raisonnerer som saa: Det kan ikke hjælpe synderligt at sige, at Konen er alene berettiget til at raade over det, hun fortjener ved egen Vindstibeligthed, naar man ved Siden deraf beholder den Regel, at Mandens Kreditorer kunne gjøre Eksekution deri. Det er vistnok ganske simpelt Tanken, der ligger bagved. Man siger til sig selv: Vil du overhovedet udrette Noget i den Retning, som der her er Spørgsmaal om, maa du løbe Løben helt ud og tiltrods for de forskjellige Ulemper, der er ved denne Sag i praktisk Henseende, dog sige, at ligesom Konen er udelukkende berettiget til at raade over det, hun selv erhverver, saaledes kan der heller ikke gjøres Eksekution deri for Mandens Gjæld. Jeg har vel ikke haft Tid til at gjennemlæse den norske Kommissionsbetænkning siden igaar, men dersom jeg ikke husker urigtigt, er netop deri anført Grunden, hvorfor man har valgt det. Man har anført det som Noget, der nødvendigvis maatte til, naar man ikke med den ene Haand vilde tage tilbage, hvad man giver Konen med den anden Haand. Det ærede Medlem (Hørup) sagde, at, naar man vilde den Veie, saa var det bedre at sige ligesom i den engelske Lovgivning, at det, som Hustruen selv erhverver ved egen Vindstibeligthed, er hendes Særeie; saa var det en ligefrem Sag, og saa kunde der ikke gjøres Eksekution deri af Mandens Kreditorer. Det kunde man maaske ogsaa gjøre; men saa gjøres der dertil i den norske Kommissionsbetænkning en Indvending, som er ganske fornuftig, idet man siger: Ja, hvis vi saaledes fastsætte, at det, Konen erhverver ved eget Arbejde, skal være hendes Særeie, kræver Billighed ogsaa, at det, Manden erhverver ved sit Arbejde, bliver hans Særeie; hvis man saa gjør det, kommer man til at løse hele Systemet op, og dermed opstiller man en Regel, som Konen praktisk taget ikke kan være tjent med. Hun vil i de fleste Tilfælde være den, der trækker det korteste Straa, naar den Regel skal gjælde, at det, som Manden erhverver, bliver hans Særeie, og det, som hun erhverver, bliver hendes; i de fleste Tilfælde erhverver hun ikke Noget, idet det, som erhverves, erhverves af Manden. Der kan altsaa anses en ret plausibel